

Η εορτή των εορτών και ο θρίαμβος των θριάμβων! (Κ. Λεοντίεφ, Συγγραφέας)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=158931>]

Και παρακάτω για την επιστροφή του άπιστου απόστολου Θωμά.

Μόλις τελείωσε την ανάγνωση ο παλαιός γέροντας, ήχησε ξαφνικά το δυνατό, συνταραχτικό κουδούνισμα των καμπάνων και την ίδια στιγμή στην αυλή άρχισαν οι χαρούμενοι πυροβολισμοί των τουφεκιών. Πυροβολούν στην δόξα του Θεού οι φύλακες της μονής με φουστανέλες. Έπειτα όλα ησύχασαν για μια στιγμή: ούτε κουδούνισμα, ούτε πυροβολισμοί, ούτε κραυγές, ούτε ψαλμωδίες... Όλα σώπασαν μεμιάς... Και μέσα σε αυτήν την ξαφνική σιωπή όλων των ήχων ήχησε μέσα στην ίδια εκκλησία, κάπου στα βάθη της ένα παράξενο, πρωτάκουστο για μένα και εξαιρετικά ευχάριστο, με περίεργες αντανακλάσεις κουδούνισμα... Κάτι σαν μεταλλικό και συνάμα κάτι που μοιάζει με πολύ μεγάλες σταγόνες νερού οι οποίες πέφτουν σαν ήχοι της μουσικής... Ήταν οι Έλληνες που χτυπούσαν ρυθμικά με κάτι μικρές μπαλίτσες με μακρόστενες λαβές στους χάλκινους κύκλους.

Και πάλι η σιωπή και η αναμονή.

Και πάλι ένα κάλεσμα στα σλαβικά...

«Και να αξιωθούμε!... Του Αγίου κατά Ιωάννην Ευαγγελίου ανάγνωσις!»

«Πρόσχωμεν!...»

Ο αρχιμανδρίτης Μακάριος αναγιγνώσκει στα σλαβικά.

«Οὔσης οὖν ὀψίας τῆ ἡμέρα ἐκείνη τῆ μιᾶ τῶν σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· εἰρήνη ὑμῖν».

Ο π. Μακάριος τελείωσε... Ο απόστολος Θωμάς είπε ότι «ἐὰν μὴ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω».

Οι ψάλτες φώναξαν: «Δόξα Σοι, ο Θεός ημών, δόξα Σοι...»

Και πάλι το θριαμβευτικό κουδούνισμα και πάλι οι πυροβολισμοί... και πάλι η σιωπή για μια στιγμή, και πάλι οι αντανακλάσεις των μεταλλικών σταγόνων που πέφτουν πάνω στο μέταλλο...

«Τώρα τι θα γίνει;»

«Πρόσχωμεν!»

«Τι ήχοι είναι αυτοί;»

“Jurta gunlerish bir inda aktam vaktinti jeje saidler” και παρακάτω: «Ve anlere deti”: “Selan size” (Ειρήνη υμίν!)

Είναι το τουρκικό Ευαγγέλιο.

Οι χριστιανοί της Ανατολής το ακούν ευχαριστημένοι. Συνήθισαν στην τουρκική γλώσσα και για να πούμε την αλήθεια ακόμα και την αγαπούν. Στην Μικρά Ασία ακόμα και μέχρι τώρα υπάρχουν πολλοί Έλληνες που δεν ξέρουν τα ελληνικά. Στις εκκλησίες τους όλες οι Θείες λειτουργίες γίνονται στα τουρκικά.

Μετά από ένα άλλο κουδούνισμα, άλλους πυροβολισμούς, άλλα χτυπήματα της ευχάριστης μπαλίσσας και άλλες φωνές από την άλλη πλευρά του ναού ακούστηκε κάτι πολύ γνωστό που λόγω του ξαφνιασμάτος μας φάνηκε ακόμα πολύ πιο παράξενο από τον λόγο του Ευαγγελίου στην γλώσσα των πασάδων, την γλώσσα που είναι και αφελής και αυστηρή. Αισθάνθηκα τον αέρα της Ρώμης.

«In illo tempore quum sero esset die illo, una Sabbatorum, et fores essent clausae, ubi erant discipuli...».

Ύστερα, πάλι μετά από ποικιλία από ηχηρές εναλλαγές από ψαλμωδίες, κραυγές, κουδουνίσματα, μουσικές και πυροβολισμούς άκουσα την ακατανόητη για μένα γλώσσα...

«Τι γλώσσα είναι αυτή;»

Είναι η γλώσσα του λαού που δεν έχει ούτε γραμματεία, ούτε γραμματική, η γλώσσα του λαού που έχει μόνο ορεινά επικά τραγούδια... Οι Έλληνες καλόγεροι πάλι χαμογελούν σαν να έχουν ακούσει κάτι πολύ γνωστό και συνάμα λίγο αστείο.

“Dagi Prema u er ate dite te stune”.

Είναι η αλβανική γλώσσα, η γλώσσα των ξακουστών Αρναουτών τους οποίους αγαπούσε τόσο ο λόρδος Μπάιρον και τους οποίους ομολογώ αγαπώ πολύ κι εγώ. Είναι η γλώσσα των αγράμματων ηρώων, σκληρών ληστών και υπηρετών που είναι πιστοί μέχρι και την αυτοθυσία: στον χριστιανισμό αυτοί προσέφεραν το καλύτερο πολεμικό στοιχείο κατά τις προηγούμενες ελληνικές εξεγέρσεις, στον μουσουλμανισμό διέπραξαν κάτω από τις τουρκικές σημαίες τις χειρότερες θηριωδίες. Παράξενος λαός!.. Γεμάτος ποίηση και αφιλοκερδή ιπποτισμό,

συμφεροντολογία και κακία, σχεδόν αστεία αφέλεια και την πιο ύπουλη πονηριά. Ο ορφανός λαός που ακόμα και στο παρελθόν του δεν βρήκε μέχρι στιγμής με ακρίβεια την εθνογραφική συγγένειά του[6].

Ο εσπερινός τελείωσε. Το κουδούνισμα και οι πυροβολισμοί σταμάτησαν. Στην πλακόστρωτη αυλή και στους μακρόστενους διαδρόμους των κελιών κυριάρχησε ξανά η βαθιά σιωπή της ξεκούρασης.

Καθόμουν δίπλα στο ανοικτό παράθυρο και αγνάντευα πολλή ώρα τους ρόδιους, χρυσαφένιους, κίτρινους, καφετιούς και άσπρους θάμνους του βουνού που φαινόταν να χαίρεται μαζί μας μολονότι ήταν συνήθως τόσο σκυθρωπό και ανίερο. Άκουγα πώς κουδουνίζουν τα κουδουνάκια στους λαιμούς των μουλαριών που έβοσκαν αλλά άλλες μορφές και άλλοι ήχοι κατείχαν απαραχώρητα και θαυμάσια την ψυχή μου όλη εκείνη την βραδιά.

Αυτές οι φωνές και τα κουδουνίσματα, αυτή η ανάγνωση του Λόγου του Θεού... Αυτοί οι ποικιλότροποι και διαφορετικοί μεταξύ τους ήχοι: «Мир вам! Ειρήνη υμίν! Pax vobiscum! Selam size!...». Ο αυστηρός λόφος, οι αυστηρές μορφές των εικόνων, το σελάγισμα του ασημιού και του χρυσαφιού παντού – οι πυροβολισμοί, η σιωπή, τα κουδουνίσματα, πάλι η σιωπή, πάλι η κραυγή της προσευχής, πάλι οι πυροβολισμοί και το κουδούνισμα και οι ψαλμωδίες... Και η σιωπή και η εύηχη ανάγνωση μέσα στην ευσεβή προσοχή που ελάχιστα παραβιάζει ένα χαμόγελο μιας συμπόνιας ή ενός ελαφριού θαυμασμού...

Και πάνω από όλα αυτά ο ήσυχος και χαρούμενος ασταμάτητος κυκλικός χορός των αναρίθμητων φώτων στα σκοτεινά ύψη...

«Μα είναι όντως «η εορτή των εορτών και ο θρίαμβος των θριάμβων»!»..

[6] Οι Έλληνες με διαβεβαίωναν ότι αυτό το απόσπασμα του Ευαγγελίου στα αλβανικά γράφουν με ελληνικά γράμματα σε ξεχωριστό φύλλο, το βάζουν μέσα σε ένα εκκλησιαστικό βιβλίο και ύστερα το διαβάζουν στην εκκλησία. (Σημείωση του συγγραφέα).

***Επιμέλεια κειμένου: Όλεγκ-Μαξίμ Τσμπένκο, Δρ. Ιστορίας, Ακαδημία Επιστήμης και Εκπαίδευσης Maico-Mannesman Κιέβου**